

השבי"צ פותח בשיגור אנציקלופדיה פתוחה באינטרנט, ומפיץ באגרי ישיבה קריית משה, באגרי "ישיבה" והפייסבוק.

שבי"צ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
אמור | 363
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר לשתף...

עוד אשוב לרצות/ יעל

תמיד חשבתי שאני רוצה להיות אדם טוב. ואז באו ימים אחרים, וגיליתי שהכאב והשנאה העצמית לא כל כך טורפים כמו שחשבתי, ואולי... אולי אני אפילו הניתי מהם. ואני כבר בכלל לא רוצה שיהיה לי טוב, ובטח שאין בי רצון להיות טובה. ומכל הדברים הקשים שיש, הידיעה שאני לא רוצה היא אולי הקשה מכולם. אז התחלתי לצלול. כמו בהחלקות האלה, שעוזבים לרגע ופתאום כבר תלויים באוויר ונופלים ונופלים... תמיד חשבתי שאני רוצה להיות אדם טוב, וכשבוקר אחד קמתי וגיליתי שהרצון הזה כבר כמעט נעלם, התחלתי לפחד. לא רק אני פחדתי - גם הגוף שלי פחד. הוא לא רצה לחיות. לא היה לי תיאבון, כי מי צריך אוכל כשאין רצון לחיות, ומה שכבר אכלתי התעכל בקושי, כאילו הגוף עוזר לנפש לגווע. אז למרות כל החששות הבנתי שזה מצב בעייתי, הלכתי לטיפול וקיבלתי טיפות וגם את ההבנה שאני צריכה לרצות; הניצנים התחילו להיפתח. שכנעתי את עצמי שגם אם אני לא רוצה להיות טובה, לפחות יש בי את הרצון לרצות להיות טובה. גם אם הרצון-לרצות הזה מכוסה באלפי רצונות אחרים שסותרים אותו ומאיימים עליו. אני בכל זאת רוצה. אני רוצה לרצות.

תארו לעצמכם ש: ממש לפני שבת כיבסתם את החולצה הלבנה שלכם, ותליתם לייבוש. בבוקר היא כבר התייבשה. מותר ללבוש אותה, או שהשבת היא "אבודה"?

אז מה עושים? מהלכות מוקצה - י"ד:

דבר שהיה מוקצה במשך כל "בין השמשות" של כניסת שבת ומהשקיעה עד צאת הכוכבים, גם אם בשבת התבטל טעם היותו מוקצה, ממשיך להיות אסור בטלטול בשבת. לכן, נר שדלק בכניסת שבת, אסור לטלטלו גם אחרי שכבה, כי הוא נעשה מוקצה לכל השבת. וכן כלי שהיה מוקצה מחמת חסרון כיס ונשבר בשבת, אף שכעת הוא לא חשוב, הוא מוקצה. שני תנאים יש כדי שיחול דין מוקצה: שבבין השמשות אותו דבר לא היה ראוי לשימוש, וכן שהאדם דחה אותו בדעתו משימוש.

אם בכניסת השבת הדבר היה ראוי, ובמהלך השבת נדחה משימוש ונאסר, אם אחר כך חזר להיות ראוי, מכיוון שבכניסת השבת לא היה מוקצה, הוא מותר בשימוש.

בגד שהיה רטוב בכניסת שבת, אם מזג האוויר כזה שבוודאי יתייבש במהלך השבת, האדם לא מקצה אותם מדעתו, וכשיתייבש, אפשר ללבוש.

לשמור ולעשות

אבראל אפנינג אוקימא!
מזא טוב בכפאיים אפולגה גאלמיי!
יפי רצון שלכזא אלדאם בשמחה נבשמחה,
בבריאלה נבפריאלא, אמגך רוב כז נפא אלך
מדי בשביל אכגא אלג שפא שוב בסגריימ...!

אלימיר וצופיה מוכא, וזכא המשפחה!
מזא טוב ענקי אפולגה נלמיה!
שלכזא אלדאם חלופדג פי אלימיר שמחה, בריאלה
ומפסאל אל כז הפאק שיש פה בקדושה.

מה חכם עליכם? ספרו: www.shabatz.022.co.il

חיוננו של שבי"צ

הכל נופל על כולם

אך כדי הפשט מהטף חן לדימוי הפלצטים שלנו. ויאלו, ראינו איזו לדימוי? מלואם לא נראה לי שפיהגו לנו מדורה כזו, אמרי. בפנים בפנים רציגי שיפרגנו לנו. אחרי הכל, כל הפכנו של המדורה נפוח חיוני, ופרמנו אארגה כמו גדול... אבל הפנו רק הפנו. ויאלו, השיגו... זה נראה פשוט, אבל אין אכן מושג כמה חבדפד זה אמצוא מיוזם חם ניקוד, ולעצב... אף אחר פה לא יודע לעצב? שאלה שיק, איכשלה כולן גחמיו אגאד איך כל המדורה נפוח בחוקן, כאילו שפן שכחו שלעצם הפמא המדורה זה בכל החוק של פצולל שלנו...

מגישה פדיבור עבר כבר אג לבאו פטעם פרל. גחמיו ריה, כל אחת טאנץ שפיהג שמחה אקצב חכרה ושהכל נופח חיוני. אם לעל ואכזאו נשמח מיוזם שנוכו מאחר לשניה.

"זה לא ייגכן!" קראו אפגע גמיר. כולן השגמקו. "כל אחת טאנץ שפיהג אפצם חלשה הכל! מעבר לזה שלא יכחו אפיהג שכאון צודקא, וכל אחת חלשה אבד אג כל המדורה, איך יכחו אפיהג שיש פה פנוא שלעל כל כך רכה, חד שפן חושבול שפכה נפל חיוני, ובכל זכאג האחרג אמחלמאמ מכה וחושבול שפן חלש הכל, והשאר לא חלש כאמ?!"

שבי"צ שלום, צוריה.

האוצר הזה ארחהפ איז מולדון פולד, אכ אנחנו ניקח אג פקרישם בכחול חצמנו.

זה הפמקא ארכזכיר שכחבובא רציוניא, אנחנו אמחוקא גמיד אקבוצא, וכל קבוצה אמחאג חל משלו אחת: חוק חל פאלו, חוק חל גככניא, חוק חל כוי רציונא ושירונים וחוק חל פקרישם. לא כולן צריכא אפרוס חצמנו אג פלם.

בחוקי נפא אפיהג מפחוק שלוקח אג המדורה חל הכפשיים... פדס, יאורה ואני פיונו "צולג יער", אפקידונו פיה אקושל חצים ופקים מדורה אכבד רי שמחן בר יוחאי, אכבד פאחולו אכבד פדדי אגפארג מדינה ישראל.

אכ בקיצור, שאלשה אחרי-צפריים שלמים פויונו שולשהגו בשינוף חצים מווצמנו אמדורה החבובא. ובסופו של דבר פיהג לנו לדימוי נאג אמדי. אמרשמאואים לא גפיה חכיה של חוסר מקא. אנו לא נשאר עב. בשנה פפאג אנחנו אמרגלג חלפה של סופר. באישור.

ערב אחד, נפחשנו כל החבובא סגם, בוי קשר אכאם. מטפח פדברים דיברנו חל כל מינו דברים, ואיכשלה אם חל י"ח חלמיר רימה אג מגכנוגא גפריט?" "אבל שפיהג רכה ציפיים" "אם סאט" "לא, זה גפסקיד שלכן, אני סגם זאקרג פצחגיי."

"אג יודע? בחורשה של ווצמנו יש אלוף חצים", אמרה פדס פפגרלשג, משל פיהג נבאטיא צחירה. כנראה שיש דברים שלא גלויים בליל. מדולג אי"ח פחמור אמל.

אם, שלום. זו צוריה. אנחנו חלשהג אג "מדורה החבובא", של חביה פנוא כל שנה יש לנו בחיה קטנה: פוידים פקטנים בישול גמחויזם אכאפו קרישם חד אפני שספירג פחמור חלשהג אפחיו. כשרואים אצולנו יודים לזריים פאלטא מחל, אפשר אפגל ש"ח חלמיר יחול פחודשיים פקרבוי.

חד כאן בכל טוב ויפה, א-מ-מה? שפוזרים לא נופלים כבד באחיוניהם פלדולא, מה שלמור שלנחנו צריכא "לערד" כמה קרישם מאיפשהו. מה נחשה שאין לנו אג כל פצמן שבלחום אכאפו קרישם? יש לנו חד דברים אפשהו אכל מה אי אפככיי? פחיקר שלם לנו יש קרישם וזחיים אצול חלשהג מרשמא. והשנה פדס חלשהג שיש לנו מאגר אקחג ממנו פרהב קרישם אכבדו של רי שמחן: אם חצים, אם אחולא לא כבדים יאגר מדי ואלא פורמייקה! מה צריך יאגר מכה?

דרך אסחוב אגם... אכ כמו שלמור ציופרי: "חסר חלח? אני חלח". אם אין לנו אלוטא שמוכן אפסיח אג כל

32 אגו אקראג

קורא קבוע ל סולת פאפוז

בית השלום

בעידן שבו מחליפים בני זוג בקצב לא אומן, כדאי להביט אל בית נציג ה' בעולם. ובתוכנו.

בפרשה התורה מלמדת אותנו כמה נגזרות מעשיות מקדושת הכהנים, ביניהן: אסור לו להתחתן עם נשים מסוימות.

בין הנשים שאסור לכל כהן לשאת נמצאת הגרושה. אלמנה, לעומת זאת, מותרת לכהן הדיוט, אבל לכהן גדול אסורה. אשתו צריכה להיות אשה שמעולם לא נישאה לפני כן.

דין זה יכול לעורר תמיהה: גרושה היא אשה סוג ב'! יכול להיות שבעלה היה פסיכופט, או בעל מתעלל, או שפשוט למרות המאמצים הרבים הם לא התאימו אחד לשני ולכן נפרדו, אז למה לפסול אותה לכהן?

אז ברור שאין כוונת התורה לקטלג את כל האנשים שבינם התפרק בקבוצת איכות נחותה. אז מה כן? נציע כיוון.

הנביא מלאכי אומר על הכהן: "בריתי היתה איתו, החיים והשלום". הכהנים זכו להיות אחוזים בצמד האידיאלים האלה, החיים והשלום. כנציגי ה' וכמשרתים אותו, הם מביאים שלום וחיים לעולם.

לכהן אסור להיטמא למת, כי המוות נובע מניתוק מה'! אלוקינו הוא אלוקים חיים, הדבק בו זוכה לחיים (פנימיים, שממלאים את האדם ומקרינים גם על אלה החיצוניים), והמוות הגיע לבקר באזורנו רק כאשר אדם הראשון נפרד מה' ועבר על ציוויו.

אם גם הכהן ייטמא למתים, לא תהיה עלי אדמות נקודת טהרה אחת. חייבים מישהו שישאר כל הזמן מחובר למקור החיים, לנצח, גם כאשר שאר בני האדם נוגעים במוות בעתים ומצבים שונים. חייבים קצה חוט שיחבר איתו את הכל למקור של כולנו.

לכן לכהנים אסור להיטמא למת, ואצל הכהן הגדול הנמצא בקצה הקודקוד - אפילו לשבעת הקרובים וכן הוא לא מתחתן עם אלמנה, שפגשה במוות במעגל חייה הקרוב ביותר).

ומאותה סיבה אסור לכהן לשאת גרושה. כי ברוב מוחלט של המקרים, תהליך הגירושין ופירוק הדבר העליון הזה, ברית עולם בין איש ואשה, בין דוד לרעה, מלווה בריב ומחלוקת. בין אם נרצה ובין אם לא, מי שמעורב בתהליך הקשה והכואב הזה מושפע מכך.

וביתו של הכהן צריך להיות בית אחר. הוא מייצג את ה', תפקידו לקרב את העם אל דרך ה', ו"דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום". זה לא אישי. זה צורך לאומי. העם צריך אנשים שדבוקים בשלום ושופעים שלום.

יש בתוכנו ריבים ומחלוקות, אבל יש גם איים קטנים ויציבים של שלום, שיתרחבו ויאירו ויקרינו על מעגלים יותר ויותר רחבים.

וגם בתוך מי שלא כהן, יש עולם קטן, עם ישראל קטן, וכהנים קטנים, שישמרו בטהרה, וירוממו את כולו.

שבער שעבר דייקת שלא כתוב "ומביא גואל... מאהבה", אלא "באהבה". הצעת שתי אפשרויות להסביר את זה. כן, האפשרות שנראית לי יותר אמיתית היא שהגאולה באה בצורה שמבטאת אהבה, אבל אני לא מצליח להבין איך עוד היא יכולה לבוא. איך שהיא באה לפני כשבעים שנה... עם שישה מליון הרוגים וסטירה מצלצלת של הגויים שמבהירה שהמקום שלנו זה לא שם. אז אתה רוצה להגיד שהבקשה שלנו לא התקבלה? זה מורכב יותר. גאולת מצרים היתה באהבה או לא? בטח שבאהבה! תראה איזה ניסים ה' עשה לנו - עשר המכות וקריעת הים. למרות שהיינו במ"ט שערים מתחת לאפס... מצד שני, כמה מתו ונשארו שם?! 99.8%?! 98%?! 80%?! זה באהבה! הם לא רצו לצאת משם:

בסדר, אבל גם אם המוני היהודים שמתו על סף היציאה מהגלות לא רצו לצאת משם, זה עדיין כואב! כנראה שהעסק לא כזה שחור לבן. וגם אז וגם היום יש הרבה מאוד אהבה מופגנת: איזו ברכה שאין דומה לה יש בארץ הזו! איזו צמיחה, בכל המובנים: בילודה, בכלכלה, בתורה, בחברה, בחקלאות, בטכנולוגיה, בבטחון... ה' מאיר לנו פנים, צריך רק להסתכל ישר, ולא לסובב את הראש לצדדים. כי בצדדים יש כאב, וארץ ישראל נקנית בייסורים. וגם הגאולה הנשמית, הקומה החדשה של הקשר לה', מגיעה עם חבלי לידה קשים מוד. רוב העם כיום לא שומר תורה ומצוות באופן מלא. זה כאב נורא! הדבר נובע מתפיסה מעוותת של עבודת ה' שהתפתחה בגלות, ונסיון נואש להתנער ממנה, מתוך כמיהה כמסה לקשר ככון לה'. אוהב. ומי מניע מאחורי הקלעים את הכל? ה'! זה לא קרה במקרה. ה' רוצה להצמיח אותנו לקומה חדשה בעבודת ה', אפילו במחיר כל הסיבוכים בדרך. זה שווה את זה. ואנחנו מתפללים שה' ירבה עוד ועוד את פן האהבה בגאולה שלנו.

וזה פועל:

כל תפילה פועלת, אבל גם במוחש אפשר לראות שמשוה פנימי חדש צומח מבפנים. תפיסת התורה והחיים, והיחס לה', עברו שינוי גדול מאשר איך שהיו בגלות. כאן אפשר להיות חיים מלאים, עשירים ומענגים שלא סוטים כהוא זה מדרך ה', ולהיפך - קרובים אליה הרבה יותר מאשר איך שחיו בגלות.

שעת סיפור

לבית היתומים שהקים הרב מפוניבז' הגיע ילד בן עשר, פליט שואה. אם הבית, הגב' מונק, הביאה לו פיג'מה חדשה, אך הילד הלך לישון עם הבגדים והנעליים, בלי להתרחץ. כשהדבר נמשך כמה ימים, הלכו הרב מפוניבז' והילד לחזון איש. החזון איש שמע את הסיפור ושאל בחייד: "מרדכ'לה, למה אתה לא רוצה להתרחץ?" הילד התפרץ בזעם: "באשוויץ, בברגן-בלזן, כל פעם שהתפשטתי, לקחו לי את הבגדים והשאירו אותי עם הפיג'מה המפוספסת. אם אין לי הורים שישמרו לי על הבגדים - לא אתפשט!" אמר החזון איש: "גב' מונק תשמור לך על הבגדים". "לא מאמין לה". "אז אולי הרב מפוניבז' ישמור עליהם?" "לא מאמין לה". "אתה יודע מה? אני אשמור לך על הבגדים! בחיים לא שיקרתי!" "אם הרב ישמור לי, אני מוכן!" תוך עשר דקות שבה גב' מונק לבית גדול הדור עם הפיג'מה. הילד התלבש בפיג'מה בחדר, יצא ופנה לחזון איש: "רבי'ה, תשמור לי, פה הציצית, פה הרבייים, פה החולצה..." והילד הלך לפנימייה להתקלח. החזון איש הביט בפוניבז' ער רב ושניהם בכו. "הבה נהיה האבא והאמא של מרדכ'לה". החזון איש הוריד את החליפה, לקח קערה ויחד עם הרב מפוניבז' כיבס את הבגדים המלוכלכים במים נקיים.

לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה לעיני ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל לעיני ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל לפקידת ישועה לכל עם ישראל, בכלל ובפרט

מוצאי שב"צ

הזוהר משנה את התפיסה מה זה לימוד: התפיסה הרגילה היא שהלימוד הוא דיבור עם בני אדם: אני מדבר עם החברותא שלי או עם תלמידים שלי. אבל בזוהר, אמירת התורה היא לפני ה'. מי שמקשיב הוא הקב"ה. (הרב מנחם פרומן)

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור- טטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com
www.shabatz.022.co.il